

РЕШЕНИЕ

№ 1347

гр. София, 04.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 22.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **4216** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК..

Образувано е по жалба на [фирма] срещу РА №Р-22220419002740-091-001/07.10.2019г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], потвърден с Решение №501/30.03.2020г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП.

Според жалбоподателя ревизионният акт е незаконосъобразен, издаден в противоречие с принципите на данъчен неутралитет, на пропорционалност и на равно третиране на данъчните субекти в сходни ситуации, регламентирани с Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006г, на разпоредбата на чл. 25 от ЗДДС, регламентиращ данъчните събития, подлежащи на облагане по реда на ЗДДС и на практиката на ВАС и СЕС по прилагането им. РА е явно необоснован и немотивиран – направените фактически и правни изводи не се подкрепят и са в противоречие със събраните в хода на ревизията доказателства. Хипотезата на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС е неприложима към конкретния казус, при липса на регистрация по инициатива на приходната администрация. Чл. 102 намира систематичното си място в Глава девета от ЗДДС „Регистрация“. Визираният член неслучайно е наименуван „Регистрация по инициатива на органа по приходите“. За приложимост на различните му хипотези, задължителната изначална предпоставка е процесната регистрация да е инициирана по почин на данъчната администрация. В настоящия казус, безспорно е установено, че А. не е регистрирано служебно по ЗДДС.

С приемането на разпоредбата на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС е въведено неравно третиране на едни ДЗЛ (в хипотезата на неизпълнение на чл. 96, ал. 1, изречение второ от ЗДДС, в която попада А.) спрямо други ДЗЛ, постигнали същия резултат чрез неизпълнение на задължението си за регистрация по реда на чл. 96, ал. 1, изречение първо от ЗДДС. Принципът на данъчен неутралитет, изисква да не се третират сходни ситуации по различен начин, освен ако такова третиране е обективно обосновано. Недопустимо е третирането на конкретна сделка като облагаема или необлагаема да зависи единствено от изпълнението или неизпълнението на едно формално административно задължение (подаване на заявление за регистрация в срок), за евентуалното неизпълнение, на което, законодателят е предвидил друга, далеч по-адаптирана санкция в административно-наказателните разпоредби на ЗДДС. Конкретно в чл. 178 от ЗДДС е регламентиран размерът на глобата или имуществената санкция, която следва да бъде наложена на данъчно задължено лице, когато не е подало заявление за регистрация в установените за това срокове. Не е допустимо с оглед принципите на общата система на ДДС, санкцията да бъде дублирана с облагане на доставката, с която се прехвърля прага на облагаемия оборот.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на направените разноски.

Ответникът – Директорът на дирекция „ОДОП“ - С. при ЦУ на НАП се представлява от юрк. К., който оспорва жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия от 30.04.2019г. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за данъчни периоди м. 04.2018г. до м. 03.2019г. За резултатите от ревизията е издаден Ревизионен доклад, а на 24.06.2019г. е издаден оспорения в настоящото производство Ревизионен акт, като възражението срещу РД е прието за неоснователно. В хода на ревизията е установено, че дружеството е издало фактура №1/26.04.2018г. на стойност 1 369 081,00лв. с предмет „по договор от 08.01.2018г.“ представен е договор за посредничество и консултантски услуги от 08.01.2018г., сключен между [фирма] в качеството на възложител и [фирма] в качеството на изпълнител. Възложителят възнамерява да придобие право на собственост върху многофункционална сграда, находяща се в [населено място], [улица], като за целта е осигурена финансиране и планиране на довършителни работи, като с цел функционалност на обекта, същият следва да бъде снабден с комбиниран енергиен център. Изпълнителят, чрез своите съдружници разполага с необходимия опит, професионални знания и потенциал за извършването на задълбочен анализ и цялостни проучвания, относно състоянието на обекта. Изпълнителят приема да извърши: проучване на пазара в България, относно конкретни ценови параметри; да промотира обекта на подходящи събития в България и чужбина; изготвя цялостна концепция и анализ за реализация на обекта; консултира възложителя, относно възможностите за евентуално архитектурно и друго подобряване на самостоятелните обекти в имота; рекламира обекта на подходящи международни форуми и мероприятия; извършва действия по осигуряване на доставката на енергиен център за вътрешен монтаж, предназначен за директно изгаряне на природен газ. Възложителят заплаща на изпълнителя възнаграждение в размер на 1 369 792лв. без ДДС. Договорът е сключен за срок от 8 месеца.

С анекс №1/04.04.2018г., поради промяна на инвестиционните намерения на възложителя, страните се споразумяват, че чл.1, ал.1, т.6 от договора – осигуряване на доставката на енергиен център за вътрешен монтаж, предназначен за директно изгаряне на природен газ отпада и клаузата се отменя. Считано от подписване на анекса, възложителят е удовлетворен от извършеното и няма претенции към изпълнителя. На 25.04.2018г. е подписан – приемо – предавателен протокол, с който страните приемат извършените работи и потвърждават възнаграждението в пълен размер. На 26.04.2018г. сума в размер на 1 369 081,00лв. постъпва по банковата сметка на [фирма] и е издадена процесната фактура. Към датата на издаване на фактурата 26.04.2018г. [фирма] не е регистрирано по ЗДДС лице.

Ревизиращите при горната фактическа обстановка са приели, че на основание чл.96, ал.1 от ЗДДС, когато оборотът е достигнат за период не по-дълъг от два последователни месеца, лицето е било длъжно да подаде заявление за регистрация по ЗДДС в 7 дневен срок от датата, на която е достигнат оборотът, т.е. до 03.05.2018г. Дружеството е подало заявление за регистрация по ЗДДС след срока, на 30.05.2018г. и е било регистрирано на 14.06.2018г. с Акт за регистрация по ЗДДС от 13.06.2018г.

С РА, на основание чл.102, ал.4 от ЗДДС са му установени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 228 180,17лв. и са начислени лихви за забава в размер на 30 426,46лв. за данъчен период м. 05.2018г., които задължения са предмет на настоящия съдебен спор.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок за оспорване и е допустима.

Разгледана по същество се явява неоснователна.

РА е издаден от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила. Същият е мотивиран, органите по приходите са приложили правилно материалния закон.

Според относимите разпоредби на ЗДДС:

Задължителна регистрация

Чл. 96, ал.1 в относимата редакция (Изм. - ДВ, бр. 97 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г.): Всяко данъчно задължено лице, с облагаем оборот 50 000 лв. или повече за период не по-дълъг от последните 12 последователни месеца преди текущия месец е длъжно в 7-дневен срок от изтичането на данъчния период, през който е достигнало този оборот, да подаде заявление за регистрация по този закон. Когато оборотът е достигнат за период не по-дълъг от два последователни месеца, включително текущия, лицето е длъжно да подаде заявлението в 7-дневен срок от датата, на която е достигнат оборотът.

Регистрация по инициатива на органа по приходите

Чл.102, ал.4 от ЗДДС (Нова - ДВ, бр. 97 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г.): За определяне на данъчните задължения на лицето в случаите по чл. 96, ал. 1, изречение второ, когато е било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, се приема, че лицето дължи данък за облагаемите доставки, с които надхвърля облагаемия оборот от 50 000 лв., от датата, на която е надвишен оборотът, до датата, на която е регистрирано от органа по приходите, или до датата, на която са отпаднали основанията за регистрация. За облагаемата доставка, с която се надхвърля

облагаемият оборот, се дължи данък. Лицето дължи данък и за получените облагаеми доставки на услуги, за които данъкът е изискуем от получателя, и за облагаемите вътреобщностни придобивания, осъществени през този период.

По искане на Висшия адвокатски съвет е образувано дело №14/2019г. пред Конституционния съд на РБългария за установяване на противоконституционност на чл. 102, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност. По делото е постановено Решение №8/30.06.2020г., подписано от двама от съдиите с особено мнение.

Според мнозинството конституционните съдии, разпоредбата на чл. 102 ЗДДС регламентира производството по служебна регистрация от органа по приходите, когато лицето не е изпълнило задължението си за това. Уреденият в чл. 102, ал. 4 ЗДДС различен режим за лицата, достигнали облагаем оборот 50 000 лв. или повече за период не по-дълъг от два последователни месеца и неподали заявление за регистрация, е обусловен от спецификата и интензитета на осъществяваната от тях икономическата дейност. Чрез процесната норма се осигурява събиране в държавния бюджет на данък, който неправомерно не е начислен и не е събран, като с нея се установява неговата дължимост и от лица, нерегистрирани по закона по причина, за която отговарят. Целта на законодателя е да предотврати случаите на избягване на данъчно облагане, когато при реализиране на високи обороти в рамките на кратък период от време и неподаване на заявление по ЗДДС в срок, данъчните субекти не начисляват данък върху добавената стойност за част от доставките, за които, при спазване на законодателните изисквания, би следвало да начислят такъв в качеството си на регистрирани лица.

Според КС, именно чрез диференциация в по-голяма степен се отчита в закона точното и справедливо приложение на равенството, като се вземат предвид съществуващите обективни и субективни различия, изискващи нееднаква правна уредба. Уреденият в чл. 102, ал. 4 ЗДДС режим за неподалите заявление за регистрация лица се изгражда на основата на диференцираност, за да се постигне необходимата справедливост чрез равно третиране на данъчно задължените лица, което чл. 6, ал. 2 от Конституцията изисква. Въпросът за избора на критерий за установяване на нееднаквост на задълженията на данъчните субекти е въпрос на икономическа целесъобразност, отразяващ спецификата на извършваната от тях дейност. Следователно, установеното с предвидения в закона критерий задължение за нерегистриралите се лица не накърнява правното равенство. Затова Конституционният съд не намира противоречие с чл. 6, ал. 2 от Конституцията.

По-нататък в Решение №8/30.06.20г. се посочва, че създаването на еднакви правни условия за стопанска дейност не означава еднакъв данъчен режим за всички, които я осъществяват, предвид чл. 60, ал. 2 от Конституцията. В рамките на своите конституционни правомощия при определяне на данъчните задължения законодателят се ръководи от принципите за целесъобразност и законова защита на обществения интерес. Атакуваната разпоредба не създава правно неравенство, тъй като дължимостта на данъка отговаря на предвидената възможност със закон да се налагат ограничения или да се поставят изисквания към субектите при осъществяване на определена дейност, в изпълнение на задължението на държавата за предотвратяване на монополизма, ограничаване на нелоялната конкуренция или защита на потребителя. Правото на еднакви правни условия за стопанска дейност изисква всички субекти, които осъществяват идентична или сходна дейност в даден отрасъл

на икономическата среда, да бъдат поставени при еднакви условия. С неизпълнение на задължението за регистрация и чрез извършване на доставки, за които данък не е начислен и внесен в бюджета, нерегистриралите се в срок лица се поставят в по-благоприятно икономическо положение спрямо тези, които, спазвайки закона, са подали заявление за регистрация в срок. Различният режим на облагане в чл. 102, ал. 4 ЗДДС е израз, а не в противоречие на конституционното изискване на чл. 19, ал. 2 от Конституцията законът да създава и гарантира еднакви правни условия за осъществяване на стопанска дейност, като предотвратява нелоялната конкуренция на лицата, които не са подали заявление за регистрация и не са начислявали ДДС.

Конституционните съдии считат, че нормата на чл. 102, ал. 4 ЗДДС неутрализира ефекта от недобросъвестното поведение на нерегистриралите се лица, като тази сума се насочва към бюджета. В хипотезата на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС лицето не е подало заявление за регистрация, а е регистрирано служебно от органа по приходите, като неблагоприятната последица за него е, че за доставката, с която се надхвърля облагаемия оборот от 50 000 лв., то се третира като краен потребител. В този случай ДДС се превръща от косвен в пряк данък, което е обусловено от това, че по-интензивното осъществяване на икономическа дейност предпоставя реализиране на по-големи загуби в бюджета при извършване на регистрация, което налага по-строги фискални мерки за противодействие. Тъй като лицето не е подало своевременно заявление за регистрация, съобразно характера на ДДС като многофазен данък, то не може да прехвърли данъчната тежест на следващия по веригата субект на облагане, поради което не може да се осъществи механизмът и целта на данъка, и трябва да плати от собствените си приходи размера на начисления с ревизионния акт ДДС.

Не се споделят съображенията за противоконституционност на атакуваната разпоредба и относно твърдението, че дължимостта на данъка за облагаемите доставки, с които се надхвърля прагът за регистрация представлява повторна санкция. Задължението за заплащане на дължимия по облагаема доставка ДДС възниква в резултат от осъществено се данъчно правоотношение, при което лицето е достигнало определен оборот. То произтича от настъпването на данъчното събитие и изискуемостта на данъка, докато административно-наказателната отговорност се реализира при извършване на административно нарушение по реда на глава двадесет и шеста от ЗДДС и Закона за административните нарушения и наказания. В случая не се касае за наказание или санкция, а за възстановяване на причинените вреди от неправомерно поведение на задълженото лице.

Конституционният съд счита, че неподаването на заявление за регистрация в хипотезата на чл. 102, ал. 4 ЗДДС не е приравнено от законодателя на данъчно събитие. Данъчното събитие възниква независимо от това дали е подадено заявление за регистрация и поражда две самостоятелни задължения - за изискуемост на данъка от субекта на облагане и за неговото начисляване. При неизпълнение на задължението за регистрация, данъкът не може правомерно да бъде начислен, но това не го прави неизискуем, затова данъчно задълженото лице трябва да го плати, независимо дали го е начислило или не, защото данъчното събитие е настъпило по силата на правната норма и такова задължение е възникнало за извършена облагаема доставка.

В заключение, Конституционният съд намира, че не съществува противоречие между чл. 102, ал. 4 и останалите разпоредби в ЗДДС, което да налага извод за нарушение на чл. 4, ал. 1 от Конституцията, поради което и не е налице основание да обяви

оспорената разпоредба за противоконституционна.

С горните мотиви, с Решение №8/30.06.2020г. Конституционният съд ОТХВЪРЛЯ искането на Висшия адвокатски съвет за установяване на противоконституционност на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС, а именно приема, че той не противоречи на чл. 4, ал. 1 и 2, чл. 5, ал. 4, чл. 6, ал. 2, чл. 17, ал. 3, чл. 19, ал. 2, чл. 60, ал. 1 от Конституцията.

Очевидно е от разпоредбите на чл.96, ал.1 и чл.102, ал.4 ЗДДС, че законодателят не е предвидил всички възможни практически хипотези, които могат да възникнат, конкретно спорната по делото хипотеза, когато данъчно задълженото лице все пак се е регистрирало по собствена инициатива, но не е спазило срока, предвиден за задължителната доброволна регистрация в чл.96, ал.1 от ЗДДС. Поради това, за разрешаване на спора следва да се изхожда от общия принцип, който цитираните две разпоредби, тълкувани поотделно и в тяхната съвкупност въвеждат, като се спазва духа и целите на ЗДДС, както и съобразно смисъла на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006г.

Принципното положение е, че е длъжно да се регистрира по ЗДДС лицето, когато достигне облагаем оборот 50 000 лв. или повече за период не по-дълъг от последните 12 последователни месеца преди текущия месец. Тогава е длъжно в 7-дневен срок от изтичането на данъчния период, през който е достигнало този оборот, да подаде заявление за регистрация по този закон. Тъй като е възможно този праг да бъде достигнат много по-бързо, законодателят, с изменението на ЗДДС (Изм. - ДВ, бр. 97 от 2017г., в сила от 01.01.2018г.) предвижда, когато оборотът е достигнат за период не по-дълъг от два последователни месеца, включително текущия, че за лицето възниква задължение да подаде заявлението в 7-дневен срок от датата, на която е достигнат оборотът.

Съдът споделя виждането, че въвеждането на горните разпоредби и прилагането им цели да неутрализира ефекта от недобросъвестното поведение на нерегистриралите се лица. От друга страна напълно споделя становището на Върховния административен съд, изразено по Конституционно дело №14/2019г., че с разпоредбата на чл.96, ал.1, изр. 2-ро и чл.102, ал.4 ЗДДС, държавата поставя в по-неблагоприятно положение лицата, които по-бързо достигат определен праг за задължителна регистрация, от тези, които достигат този праг по-бавно. За тези, които достигат по-бавно прага от 50 000лв. - облагаем оборот за последните 12 месеца преди текущия, 7 дневния срок за подаване на заявлението за регистрация тече от изтичането на данъчния период, през който този оборот е достигнат. За разлика от тях, към осъществяващите по-интензивен бизнес законодателят е по-строг, като те са длъжни да подадат заявление за регистрация дори оборотът от 50 000лв. да е достигнат за период не по-дълъг от два последователни месеца, включително и текущия, като 7-дневният срок тече от датата, на която е достигнат оборотът, т.е. не следва да се чака края на данъчния период, за да възникне задължение за регистрация.

На диференцираната уредбата на условията за задължителна регистрация, съответства и различна уредба на последиците от неизпълнение на задължението за подаване на заявление, когато е извършена принудителна

регистрация от органите по приходите: за определяне на данъчните задължения на лицето в случаите по чл. 96, ал. 1, изречение второ, когато е било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, се приема, че лицето дължи данък за облагаемите доставки, с които надхвърля облагаемия оборот от 50 000 лв., от датата, на която е надвишен оборотът, до датата, на която е регистрирано от органа по приходите, или до датата, на която са отпаднали основанията за регистрация. За облагаемата доставка, с която се надхвърля облагаемият оборот, се дължи данък. Следователно, както и заявява в решението си №501/30.03.20г. Директорът на Дирекция ОДОП, нормата на чл.102, ал.4 от ЗДДС има до голяма степен санкционен характер. Това нормативно разрешение цели да оправомощи органите по приходите своевременно да извършват принудителна регистрация на лицата, които по-бързо достигат прага от 50 000лв., но са некоректни към фиска. Още повече, за пълно постигане целите на ЗДДС не би следвало да остане необложена нито една облагаема доставка над допустимия праг, независимо дали органите по приходите или лицето са инициирали регистрацията.

В конкретния случай, прагът е надхвърлен само с една фактура, издадена на 26.04.2018г., а дружеството е подало заявление за регистрация на 30.05.2018г. и не е регистрирано по инициатива на органите по приходите, а по собствена инициатива. Няма данни [фирма] да е извършвало други доставки нито преди, нито след издаването на единствената фактура №1/26.04.2018г. на значителната стойност от 1 369 792,00лв. Изхождайки от мотивите на Конституционния съд в Решение №8/30.06.20г., правилно според настоящия съдебен състав с оспорения РА, на основание чл. 102, ал.4 ЗДДС е прието, че тъй като е било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, дружеството дължи данък за облагаемите доставки, с които надхвърля облагаемия оборот от 50 000 лв. След като облагаемата доставка е само една и с нея се надхвърля облагаемият оборот, то дължи данък за нея, като дължимостта по никакъв начин не произтича и не е свързана с обстоятелството чия е инициативата за регистрация. Макар заглавието на разпоредбата на чл.102 да е „Регистрация по инициатива на органа по приходите“, правилото, че лицето дължи данък за облагаемите доставки, с които надхвърля облагаемия оборот от 50 000 лв. е общовалидно и за случаите, в които 7 дневният срок за регистрация по чл.96, ал.1, изр. Второ е спазен, поради което разпоредбата не се явява дискриминационна на това основание. Законодателната техника за включване на ал. 4 в чл.102 с цитираното заглавие не е прецизна, но разпоредбата следва да се тълкува, според общия ѝ смисъл, цел и логика, изяснени подробно в мотивите на Решението на Конституционния съд. Измененията и допълненията в чл.102 на ЗДДС са направени с §15 от ЗИДЗДДС (ДВ, бр. 97 от 2017 г., в сила от 01.01.2018г.), като мотивите на вносителя Министерски съвет са, че се цели да се противодейства на лицата, които избягват регистрация по ЗДДС при извършване на облагаема дейност за определен период от годината, като например осъществяване на дейност в сезонни обекти в рамките на 2-3 месеца годишно, което налага и намаляване на срока за подаване на заявление за регистрация от 14 дневен (какъвто е бил преди) на 7 дневен. Съкращаването на срока цели да доведе до намаляване на необложените с

данък обороти. Процесната доставка по Договор за посредничество и консултантски услуги от 08.01.2018г., сключен между [фирма] в качеството на възложител и [фирма] в качеството на изпълнител, при липса на стопанска дейност преди и след нея и на стойност, надвишаваща повече от 27 пъти необлагаемия максимален праг от 49 999,99лв не се отличава от сделките, осъществявани в сезонни обекти. Поради това, РА се явява издаден в изпълнение на целите на Измененията и допълненията в чл.102 на ЗДДС, направени с §15 от ЗИДЗДДС ДВ, бр. 97 от 2017г., в сила от 01.01.2018г.

Що се отнася до твърдяното от жалбоподателя противоречие с принципите на данъчен неутралитет, на пропорционалност и на равно третиране на данъчните субекти в сходни ситуации, регламентирани с Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006г, такова противоречие настоящият съдебен състав не открива. В Становището си по КД №14/2019г. (лист 92) Пленумът на Върховния административен съд изрично е приел, че разпоредбата на чл.102, ал.4 ЗДДС сама по себе си не нарушава принципа на данъчен неутралитет. Както беше изяснено, чл.102, ал.4 ЗДДС се прилага спрямо всички данъчни субекти, които за кратък срок - за не повече от два месеца са надвишили допустимия праг, но в определения им 7 дневен срок от надвишаването не са регистрирани, т.е. налице е равно третиране на данъчните субекти в сходни ситуации. Ситуацията по чл.102, ал.3 ЗДДС не може да се приеме за сходна, тъй като тя се отнася за доставките, визирани в чл.96, ал.1 изр. Първо – дребни сделки, с ниски по стойност доставки, или такива с по-висока стойност, но извършвани по-рядко - необходими са 12 месеца, за да се достигне прагът за регистрация, в който случай доставката, с която прагът от 50 000лв. е надвишен ще бъде с незначителен за фиска размер на данъка. В този именно случай се приема, че лицето дължи данък за извършените от него облагаеми доставки за периода от изтичането на срока, в който е следвало да бъде издаден актът за регистрация, ако лицето беше подало заявлението за регистрация в срок, до датата, на която е регистрирано от органа по приходите. Визираното изключение според настоящия съдебен състав не противоречи на Директива 2006/112/ЕО, която в Член 212 дава право на Държавите-членки да освободят данъчнозадължените лица от плащане на дължимия ДДС, когато сумата е незначителна.

На последно място, целите на административната санкция са да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани, като те са принципно различни от фискалните цели на данъчното облагане с косвени данъци. Поради това, както е приел и Конституционния съд, прилагането на чл.102, ал.4 ЗДДС не касае наказание или санкция, а възстановяване на причинените вреди на фиска от неправомерно поведение на задълженото лице.

По изложените съображения, РА се явява законосъобразен и жалбата следва да се отхвърли. На ответника се дължи присъждане на поисканото юрисконсултско възнаграждение, което съдът при материален интерес по жалбата от 258 606лв., на основание чл.161, ал.1 ДОПК, вр. с чл.8, ал.1, т.5 от Наредба №1 за минималните адвокатски възнаграждения определя на 5116 /пет хиляди сто и шестнадесет/ лева.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК АССГ, Трето отделение, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата жалба на [фирма] срещу РА №Р-22220419002740-091-001/07.10.2019г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], потвърден с Решение №501/30.03.2020г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП юрисконсултко възнаграждение в размер на 5116 /пет хиляди сто и шестнадесет/ лева.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: